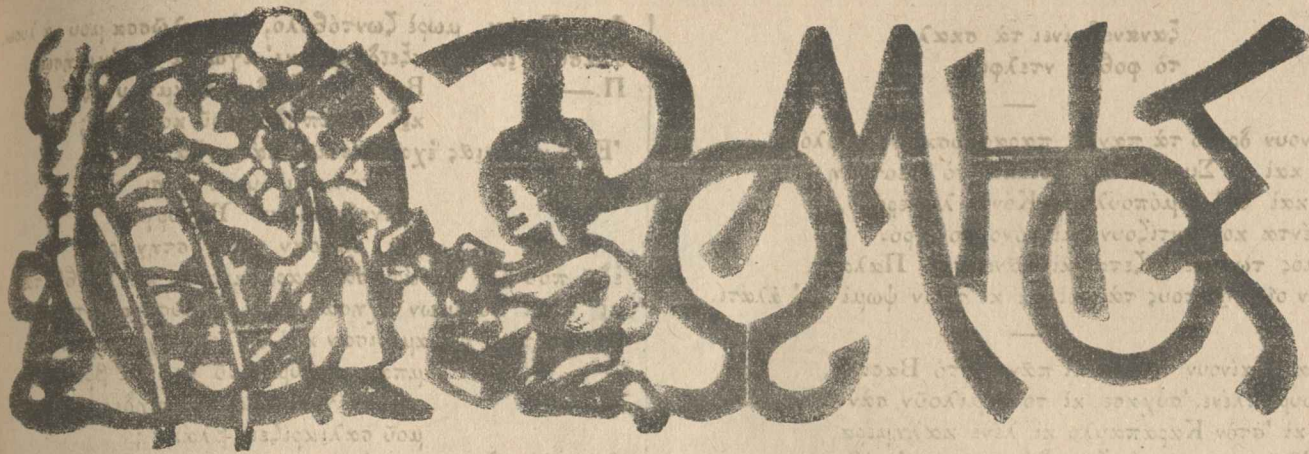

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' ἑβδομον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἑδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκόσα κι' ἓνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δ κ τ ῶ φ ρ ά γ κ α ε ἶ ν α ι μ ὁ ν ο .
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέ κ α φ ρ ά γ κ α καὶ σ τ ὀ χ έ ρ ι .

—*—

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμύσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμιοῦ» ἀνελλιπῇ
πρὸς δύο εἰκοσόφραγκα, κι' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θά πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Μηνὸς Μαΐου δεκαεννέα,
διαθροαλλοῦνται σκάνδαλα νέα.

Ποῦντος ἑπτακόσα καὶ τριαντατρία,
κρίσεως μεγάλης νέα φασαρία.

Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος; ὁ καθένας νέτος δκέτος.

1.— Ἄφησε πιά τὴν Αἴγυπτο καὶ κρίσις εἶναι πάλι.
2.— Τί λές, μωρέ;

3.— Δὲν τὰμαθες, ταλαίπωρο κεφάλι;
Πάχυν σπουδαῖα πράγματα, ξυλένιε συμπολίτη,
καὶ πρόσεξε νὰ σοῦ τὰ 'πῶ μὲ γλῶσσ' Ἀνατολίτη.

Βουδούρης ἰκοκίνισε,
καυγᾶ μεγάλο κάνει,
Καράπαυλος 'κιτρίνισε,
λιγοθυμιά τὸν πιάνει.

Τὸ κύρ Βασίλη τὸ γλυκὸ
ντὲν παύει τὸ βρισίδι,
τὸ Στᾶν τρέχει βιαστικὸ
κι φέρνει 'λίγο ξύδι.

Σταίνει τὸ Σιμόπουλο καὶ ντὲν 'μιλεῖ κατόλου,
τὸ Κόντημας ἀέριζε τὴ θεία τοῦ Καρόλου,

τὸ Τσαμαδὸ φουρκίστηκε μὲ τρόπο ντελικάτο
κι τράβηξε σιγὰ σιγὰ γιὰ τὸ Σερασκεράτο.

Καράπαυλο συνέρχεται κι' ἀνοίγει τὸνα μάτι,
παρὼν ἐκεῖ ντὲν ἦτανε Ρωμᾶνο ντιπλωμάτη,
λέει τὸ κόσμο τὸ πολὺ κι' οἱ ντιπλωμάταις ὅλοι
πῶς τὸ Μινίστρο 'τύμωπε κι' πῆγε 'στ' Ἀργοστόλι,
γιατὶ ντὲν τὸν ἰπῆρανε μαζί 'στὴν Ἀμπατσία
νὰ βγαίνει μὲ τῆς Δούκισσαις κι' αὐτὸς ἀλαμπρατσία.

Τὸ κύρ Βασίλη, Φασουλῆ, τέλει χολαῖς νὰ βγάλη,
τὸ κύριο Καράπαυλο λιγοθυμᾷ καὶ πάλι.

Γέννηκε κι' ἄλλο 'ξαφνικὸ,
καινούριο ριπιτίδι,
τὸ Στᾶν τρέχει βιαστικὸ
κι φέρνει πάλι ξύδι.

Κρίσις κι' μεταρρύτμισις... μεγάλο νταβατοῦρι,
'στὸ Βασιλεῖα, βρὲ Φασουλῆ, παγαίνει τὸ Βουδούρη,
μόλις σειστὸς κι' λυγιστὸς ἀπ' τὸ Παλάτι βγαίνει
τὸ κύριο Καράπαυλο μ' ἀντόνερο παγαίνει.

Μόλις κι' αὐτὸς τὸν Βασιλεῖα
μονάχο τὸν ἀφίνει,

Ξαναανεβαίνει τὰ σκαλιά
τὸ φοβερό ντελρίνι.

Ἰπέρνουν δρόμο τὰ πανιά, παραφουσκώνουν φλόκοι,
πάει καὶ τὸ Σιμόπουλο, ἔβρισκε τὸ Θεοτόκη,
πάει καὶ τὸ Σιμόπουλο τὸ Κόντε λυγρό,
κουθέντα κοπαρντίζουε μι τόνο σοβαρό.
Λαιμός των ἰξεσχίζεται κι πᾶνε 'στὸ Παλάτι,
κι λέν οἱ νηρό τους τὰ καὶ τὰ κι τρῶν ψωμί κι' ἀλάτι.

Κι κατεβαίνουν ὕστερα κι πᾶνε 'στὸ Βασίλη,
τζάνουμ, ἰλένε, σύχασε, κι τοῦ 'μιλοῦν σὰν φίλοι,
πᾶνε κι 'στὸν Καραπαυλο κι λένε καλημέρα,
τὸν 'βρίσκουε κι μύριζε ροδόσταμο κι' αἰθέρα.

Ρωμάνο ξαναγύρισε, κι λέν γι' αὐτὸν καμπόσοι
πῶς τὸ Μινίστρο μελετᾷ παραίτησι νὰ ντώσῃ.
Ρωμάνο ντοῦρο στέκεται κι κάτω ντὲν ἰγέρνει,
Ρωμάνο νηρό παράσημα σὲ τρεῖς ἡμέραις πέρνει.

Κρίσις κι μεταρρύτμισις, φωνάξ' ἡ κοινωνία,
τί τὰ γενῇ Καραπαυλο; τί τὸ παϊντὶ τοῦ Στόλου;
ἔμαθε κι τὸ Κάρλο, πούναι 'στὴ Ρουμανία,
τὰ τέτοια ποῦ συνέθηκαν 'στὴ θεία τοῦ Κάρλου,
κι χάρηκε κι' αὐτὸς πολὺ
γιὰ τοὺς συμμάχους, Φασουλῇ.

Φέρτε ροδόσταμο, φέρτε καὶ ξύδι...
Σάντα Λουτσία, Σάντα Λουτσία...
ἰσὺ 'στὴν Αἴγυπτο 'πῆγες ταξεῖδι
κι' οἱ Βασιληάδες 'στὴν Ἀμπατσία.

Τῆς συμμαχίας αὐτῆς τὸ κάζο
ἦλθε, ψυχὴ μου, σ' ἐμὰς κλωτσία,
καὶ ξεφωνίζω κι' ὅλο κυττάζω
'στὴν Ἀμπατσία, 'στὴν Ἀμπατσία.

Τώρα ξεθύμωσε καὶ τὸ Ρωμάνο,
ποῦ δὲν τὸ 'πῆρνε 'στὴν Ἀμπατσία,
χρυσὸς ἐγίνηκε καὶ παραπάνω
καὶ παραφούσκωσε σὰν τὰ βουτσία.

Μὲ τοὺς 'δικούς του περιοδεύει
κι' ὁ Θεοδώρης μὲς 'στὴ Γραιτσία,
κι' ἀπὸ τοὺς ἄλλους λόγο γυρεύει
γιὰ τοὺς πολέμους μὲ τὴν Τουρτσία.

Κρίσις φωνάζουν ὅσοι γυρεύουν
νὰ τρῶνε τσάμπα καὶ τσαμπατσία,
καὶ τάντερά των παραχορεύουν
καὶ σχολιάζουν τὴν Ἀμπατσία.

Πάλι γιὰ πόλεμο καινούρια φόρα,
πάλι θὰ φᾶνε γερὴ μπατσία,
ὅμως ὁ πόλεμος χωρὶς Θεόδωρα
δὲν ἔχει γούστο καὶ ρωμαντσία.

Φ.—Σκάσε, μωρὲ ζωντόβολο, τὴν γλώσσα μου νὰ λύσω,
στάσου γιὰ τὸ ταξεῖδι μου κι' ἐγὼ νὰ σοῦ 'μιλήσω.

Π.—Βρὲ τί ταξεῖδια τσαμπουνᾷς
κι' Ἀράπηδες μοῦ κοπανᾷς;
'Εδῶ ντουνηῖς ἐχάλασε καὶ πᾶει ν' ἀπορήσῃ
μὲ τὴν καινούρια κρίσι,
λιγοθυμῆσαν Ὑπουργοὶ
κι' ἔδωσαν τόπο 'στὴν ὀργή.
ἔδῶ ποῦ λὲς 'Ξανάρχισαν παρασκευαῖς καὶ Σάββατα,
κι' ἦχοι πολέμων ἤχησαν εἰς ὅρη δυσανάβατα,
μπαρούτια 'Ξαναμύρισαν καὶ πόλεμοι χασάπηδες,
μπᾶμ μπουμ, φοῦ φοῦ λὰ βράκκα,
καὶ σὺ γιὰ τοὺς Ἀράπηδες
μοῦ σαλιαρίζεις βλάκκα;

Φ.—Δὲν ξέρεις πῶς ἐπέρασα, καὶ μὲνε χασομέρη,
'στῆς Ἀραπίδας τὰ μέρη.

Κι' εἶδα καὶ κᾶτι πράγματα, ποῦ μ' ἔκαναν καὶ ντραππικα
κι' ἐσπούδασα κι' Ἀράπικα,
ἄμειλ μαρούφ, βρὲ Περικλῆ, γκίπου κουπάγια μόγια,
τούτέστι δῶσε μου νερό, κι' ἄλλα σπουδαῖα λόγια,
ἄχλεμ καὶ σάχλεμ, δηλαδή καλῶς τον, καλῶς ὦρισε,
πῶς ἦταν καὶ μᾶς γνῶρισε;
μπελὲς μπελὲς, ὁποῦ θὰ πῇ κοντολογὴς «ἄς μὲνη»,
μαλὲς μαλὲς, Ἑλληνιστὶ μὴ χ ἄ ν ε σ α ι σημαίνει,
καὶ ρούχ φίλ ντάια, βρὲ χομάρ, καὶ ρούχ χανζίρ, γουρούν,
κι' ἰν ἄλλα μπουκ, γιὰτὶ πολὺ μοῦ 'μπήκες 'στὸ ρουθούν.
Σοῦ λέω τούταις τῆς βρισιαῖς καὶ σὺ νὰ τῆς γνωρίζῃ,
κι' ἂν τύχῃ, Περικλῆ κουτέ,
νὰ γίνῃς Ὑπουργὸς ποτέ,

νὰ ξέρῃς τοὺς συντρόφους σου κι' Ἀράπικα νὰ ἔβριζε.

Π.—Ὑπουργικὰ Συμβούλια κι' ἡ κρίσις παραβράζει.

Φ.—Μαλὲς μαλὲς, βρὲ Περικλῆ, κι' ἂν εἶναι δὲν πειράζει.
Κι' ἐγὼ τὴν κρίσιν ἄκουσα καὶ μ' ἔκανε κι' ἐξέρασα.
λὲς κι' ἤμουν μὲς 'στὸ πέλαγος, λὲς κι' ἤμουν 'στὸ βαπόρι...
δὲν ξέρεις μὲς 'στὴν Αἴγυπτο, καὶ μὲνε, πῶς ἐπέρασα,
θέλεις δὲν θέλεις θὰ 'στὰ πῶ, θ' ἄκούσης μὲ τὸ ζόρι.

Τῶν Ἀράπηδων ἡ γῆ
ἔμελψε τὸν φαμφρόνον,
κι' ἔγινε κι' ἐγὼ πληγὴ
μὲς 'στὴν γῆν τῶν Φαραώνων.

Ἀμμὲ κι' ὁ Συναδινός,
ὁ δημοφιλὴς Κωνσταντῆς;
τζέντλεμαν ἀληθινός

κι' ἀφεντάνθρωπος γαλάντης,

ἕνας Νεῖλος σὰν νὰ λέμε μὲ πλημύραν τοῦ καλοῦ
κι' ἐκχειλίσαις αἰσθημάτων, ἐξαίρεσει τοῦ πηλοῦ.

Σὲ μικροὺς καὶ σὲ μεγάλους καὶ σ' ἐμένα λατρευτὸς
ἔγινε γιὰ τῆς Ν ε φ ε λ α ι ε ἱμπρεσάριος κι' αὐτός,
καὶ μπελᾶς, βρὲ Περικλέτο, τοῦχα γίνεи δυνατός.

Ἀμμ' ὁ Ρόστοβιτς ὁ Μπέης; ἀνθισμένα γηραιά,
φλογερὸς σὰν τὸ χαμψίνι, πούναι μοναχὴ φωτιά,
μὲ τὴν ἄλκιμον τὴν ἥβην διαπύρου πατριώτου...
γιὰ χατῆρι μου καὶ τοῦτος τράβηξε τὸ διάβολό του,
καὶ νομίζω, Περικλέτο, πῶς τὸν βλέπω μὲς 'στὴ μέση
γελαστό καὶ κατσονάτο μὲ τὸ κόκκινό του φέσι.

Ὁ Φασουλῆς ὁ γόνος κάνει πολλὰ παιχνίδια
μὲ τῆς Αἰγύπτου φίδια.

τοῦτη τὴν καρφίτσα 'στὸ χιονάτο μου λαιμό;
καὶ γιὰ τοῦ Πίστη, ποῦ πολὺ τὸν ἐκτιμῶ...

Πᾶντες ἐκ τῶν πρώτων κι' ἐπιστήμων μὲ μαλά,
Περικλέτο, καὶ συσσῆτια πολλὰ.

Π.—Ὅποιος κᾶτι σοῦ χαρίζει δὲς του καὶ τὸν ἐπαινεῖς.

Πᾶντα πρόστυχος θὰ μείνῃς... δὲν θὰ γίνῃς εὐγενής.

Π.—Ὅστιο κι' ἐμένα μούχε γεῦμα τραντακτὸ

καὶ μὲ γιουρτι, κοκορέτσι καὶ σφακτό,

καὶ ὅλ' ἡ παροιμία ρωμαλέα κι' εὐθαλής...

καὶ γιὰ τοῦ Καίρου παροιμία προσφιλής.

Π.—Ὅστιον μου πρόποσις σαχλοῦς ἤνθουν μόνον

καὶ νουνοῦν τὴν ἐριδᾶ, τὴν ἔχθραν καὶ τὸν φθόνον,

καὶ τοῦ, ποῦ σαχλογολοῦν μετὰ πολλῆς βλακειᾶς,

καὶ τοῦ, πρὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθούσης παροικίας.

Π.—Λὲς, μωρὲ;

Π.—Μονολογῶ, καὶ μὲνε Περικλέτο.

Π.—Ὅστιον μου πρόποσις σαχλοῦς ἤνθουν μόνον

καὶ νουνοῦν τὴν ἐριδᾶ, τὴν ἔχθραν καὶ τὸν φθόνον,

καὶ τοῦ, ποῦ σαχλογολοῦν μετὰ πολλῆς βλακειᾶς,

καὶ τοῦ, πρὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθούσης παροικίας.

Π.—Λὲς, μωρὲ;

Π.—Μονολογῶ, καὶ μὲνε Περικλέτο.

Π.—Ὅστιον μου πρόποσις σαχλοῦς ἤνθουν μόνον

καὶ νουνοῦν τὴν ἐριδᾶ, τὴν ἔχθραν καὶ τὸν φθόνον,

καὶ τοῦ, ποῦ σαχλογολοῦν μετὰ πολλῆς βλακειᾶς,

καὶ τοῦ, πρὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθούσης παροικίας.

Φ.—Σοῦ φέρνω φάσκελα πολλὰ, μὰ τάφησα 'στὴν πόστα,
καὶ πῆγαινε καὶ πάρε τα καὶ μοίραστα καὶ δὲς τα.

Π.—Ἐλα δεῖξε μου μιὰ λίρα γιὰ νὰ τὴν ἰδῶ πῶς εἶναι.

Φ.—Γιὰ τὰ μούτρα σου κι' ἡ λίραις δὲν 'γινῆκαν, Ἀρλε-

Π.—Θέλω νὰ μοῦ δείξῃς λίραις, [κῖνε.

πόσαις ἔχεις; πόσαις 'πῆρες;

Φ.—Κύτταξε, βρὲ Περικλέτο, πῶς βαρύνει τὸ σακκί.

Π.—Καμμιά Τράπεζα δὲν κάνεις ὅπως τὴν Πιστωτικὴ;

Φ.—Ὅταν δεύτερο ταξεῖδι γιὰ τὴν Αἴγυπτο θὰ κάμω

καὶ σὰν ἄρπυια λογία καὶ πανώλης ἐπιδράμω,

τότε πλέον τὰ κοντύλια θὰ τ' ἀφήσω κατὰ μέρος

καὶ Πιστωτικὴ θ' ἀνοίξω, καὶ θὰ γίνῃς συνεταῖρος.

Π.—Εἶδες, βρὲ, καὶ τὸν Γεννάδη, Πρόξενο 'στὴν Ἀλεξάνδρα;

Φ.—Εἶδα, βρὲ, καὶ τὸν Γεννάδη, τὸν ἐξαίρετον τὸν ἄνδρα,

μὲ σοφὴν διπλωματίαν κάθε ζήτημα τὸ θίγει,

κι' οὔτε κρούσμα τῆς πανούκλας δὲν 'μπορεῖ νὰ τοῦ 'ξεφύγῃ.

Π.—Ὅστιον μου πρόποσις σαχλοῦς ἤνθουν μόνον

καὶ νουνοῦν τὴν ἐριδᾶ, τὴν ἔχθραν καὶ τὸν φθόνον,

καὶ τοῦ, ποῦ σαχλογολοῦν μετὰ πολλῆς βλακειᾶς,

καὶ τοῦ, πρὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθούσης παροικίας.

Π.—Λὲς, μωρὲ;

Π.—Μονολογῶ, καὶ μὲνε Περικλέτο.

Π.—Ὅστιον μου πρόποσις σαχλοῦς ἤνθουν μόνον

καὶ νουνοῦν τὴν ἐριδᾶ, τὴν ἔχθραν καὶ τὸν φθόνον,

καὶ τοῦ, ποῦ σαχλογολοῦν μετὰ πολλῆς βλακειᾶς,

καὶ τοῦ, πρὸ τῆς ἀκμῆς ἀνθούσης παροικίας.

Μὰ κι' οἱ λοιποὶ Προξενικοὶ περιχαρεῖς μ' ἐξένισαν
κι' ὥς Πρόξενοι πολλὴν χαρὰν 'στὸν ξένον ἐπροξένισαν.
'Αλλ' ὅμως καὶ τὸν Φώτιον τὸν Πατριάρχην εἶδα,
τὸν πρόμαχον τὸν εὐσεβῆ, τῆς πίστεως κρηπίδα,
μειλίχιον, παρήγορον. ἐν ἀρετῇ μαχόμενον,
καὶ πατρικῶς ποιμαίνοντα κι' ὅλους θερμῶς δεχόμενον,
κι' εἶδα σὰν γάργαρο νερὸ
καὶ σὰν χρυσάφι λαγαρό
τὴν ἀρετὴν, τὴν πίστιν, τὸν νοῦ καὶ τὴν ψυχὴν του,
κι' ἐφίλησα τὸ χέρι του κι' ἐπῆρα τὴν εὐχὴν του.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές ἂν εἶδες
καὶ σὺ τῆς πυραμίδος;

Φ.— Σὲ βέβαιῶ, βρὲ Περικλῆ, πὼς παντελῶς δὲν εἶδα
καμμίαν πυραμίδα.

Π.— Τί λές, μωρὲ ζωντόβολο; 'μίλεις μὲ τὰ σωστά σου;
φτοῦ σου, 'ντροπή σου κι' αἰσχος σου...

Φ.— Μὴν κάνης ἔτσι, στάσου.

'Εσὺ, ποῦ μνίγαις πολεμεῖς,
γνωρίζεις τεῖναι πυραμίδας;
μία κοτρῶνα μοναχὰ σ' ἄλλη κοτρῶν' ἀπάνω,
κι' ἂν 'πῆγαινα τί θάβλεπα καὶ τῆθελα νὰ κάνω;

Τὸ θαρροῦσα περιττὸν
κι' ἔλεγα καθ' ἑαυτόν:
«Τί τῆς θέλω τῆς γελοίας πυραμίδος τῶν Χεόπων;
καὶ δὲν πάω 'στὴν Ἑλλάδα, τὸν γενέθλιόν μου τόπον,
νὰ κυττάζω πυραμίδες ἀπὸ τρόπαια πολέμων,
ποῦ διέσεισαν τὸν Αἴμον,
κι' ὁ ντουνηὶς τῆς βλέπει τρέμων;»

Καὶ 'φυσούσε τὸ χαμψίνι, Περικλῆ στραβοσουγίζ,
ποῦ τὰ μούτρα σου νομίζεις ὅτι πιάνουν πυραγιά,
καὶ φωνάζεις κάθε τόσο μὲ θεριοῦ ξεφωνητό:
«βᾶλτε γύρω μου πατάταις νὰ μὲ κάνετε ψητό».

Τὸ χαμψίνι τὸ χαμψίνι
μιά σὲ καίει, μιά σὲ ψήνει,
καὶ φυσᾷς καὶ ξεφυσᾷς
καὶ δαγκάνεις καὶ λυσᾷς.

Κι' ἂν 'φυσούσε κι' ἐδῶ πέρα,
Περικλέτο φαμφορόνο,
θὰ 'σηκώναμε παντιέρα
γὰ πολέμους κάθε χρόνο.

Π.— Μὰ δὲν εἶδες καὶ τὴν Σφίγγα;

Φ.— Τὴν κακὴ ψυχρὴ σου 'μέρα...
καὶ δὲν βλέπεις, Περικλέτο, τόσαις Σφίγγες ἐδῶ πέρα
σκοτεινοὺς νὰ λύνουν γρίφους 'στῆς μουφλούζας τὸ μαντρί,
ποῦ φωλιάζουν τόσαις σφήκες μὲ φαρμακερὸ κεντρί;

Π.— Ἄλλο τίποτα δὲν εἶδες;

Φ.— 'Αμμ' ὁ Πράκτωρ ὁ Γρυπάρης;
ὕψηλὴ διπλωματία, νοῦς, εὐγένεια καὶ χάρις,
ὅλων του τῶν ἔργων τᾶθλα ζηλευτὰ κι' ἐρίτιμα,
καὶ χωρὶς Σφίγγος ἐμπνεύσεις λύνει κάθε ζήτημα.
Μοῦδωσε κι' ὁ Πεσματζόγλους ἕνα στέφανο χρυσό,
κι' ἐγὼ τοῦπα «μὴλ μερσί»,
κι' ἔλα, φίλε μου, καὶ σὺ

γὰ νὰ πάρης τὸ μισό.

Ἰδιαίτερο ντουλάπι τοῦχω κάνει γὰ τιμὴ,
κι' ὅποιος θέλει νὰ τὸ βλέπῃ θάρχεται μὲ πληρωμὴ.

Ποιοὺς νὰ πῶ καὶ ποιοὺς ν' ἀφήσω, ποῦ δὲν ἔχουν με
πέρα πέρα τοὺς δοξάζω, πέρα πέρα τοὺς τιμῶ,
φορτωμένος, Περικλέτο, τοὺς στεφάνους τῶν ἐπ' ὤμων
πρὸς ἀγνώστους καὶ γνωρίμους μένω Φασουλῆς εὐγνωστῆς.
Τέλος πάντων 'στοὺς Φελλάχους ὅλους σὰς ἐτίμησα.
καὶ κλωτσώντας τὴν στερλίνα
νὰ με πάλι 'στὴν Ἀθήνα...

βρὲ τὴν ἄτιμη... δὲν ξέρεις πὼς τὴν ἐπεθύμησα.
'Ελαχτάρισα κουβένταις Ἀθηναίων παλαβαίς,
κι' ἔχω πόθο, χασομέρη,
μὲ μαρκοῦτσι 'στὸνα χέρι
νὰ 'μιλήσω γὰ τὴν κρίσι καὶ γὰ τῆς παρασκευῆς,
μὰ καὶ γὰ τὴν Ἀμπατσία θέλω σχόλια νὰ κάνω,
νὰ τὰ πῶ νὰ ξεθυμάνω.

Π.— Πές τα, μούμια, σαρκοφάγε,
γὴν τῶν φιδιῶν καὶ μάγε,
πές τα, Σφίγγ' τοῦ καφρενέ,
καὶ Σεβδάχ θαλασσινέ,
κι' ὅρσε μαλακὸ στηλιτρί 'στὸ κορμί σου τὸ ζυλένι
μὲ καλαμί ζαχαρένιο.

'Αγαπημένος ἔσθυσε συνάδελφος 'στὴν Πόλι,
ὁ Βέλλης ὁ πολύτιμος, ποῦ τὸν ἐκλάψαν ὅλοι.
Κλαίει μαζί των κι' ὁ Ρωμῆος τὸν δημοσιογράφον
καὶ ραίνει μὲ τὸ δάχρυ του στεφνωμένο τάφο.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σὲ περίφημας σελίδας Ὀλλανδέζικου χαρτιοῦ
νὰ τοῦ Γεωργίου τοῦ Στρατήγη τὰ Τραγοῦδα τοῦ Σπηρίου
ἕνας τόμος ποιημάτων,
ἀληθῶν ἐντροφημάτων,
μὲ στροφὰς λυρικοτάτας, γλαφυράς, ἐπιχαίτους,
συγκινούσας, εξαίρουσας, λιγυράς καὶ μελιρρύντους,
ὅσας ἐνεπνεύσθη πάλιν εἰς ἑστίαν ἀρετῆς
φλογερός, ἐνθουσιώδης, κι' ἐμπνευσμένος ποιητής.

Ὁ «Φάρος τῆς Ἀνατολῆς», ὁποῦ 'στὴν Πόλι βγαίνει,
τούτεστ' Ἡμερολόγιον διαπρεπὲς ἐν γένει,
μὲ τόσην πολυτέλειαν καὶ μ' ἀνταξίαν ὕλην
περίτεχον, πολύμορφον, τὰ μάλιστα ποικίλην,
λαμπρῶς διευθυνομένη μὲ νοῦν Σακελλαρίδη,
καὶ πρὸς ταχεῖαν πρόοδον χρηστὰς ἐλπίδας δίδει.

Ὁ Γεωργὸς Στασινοπούλος, σωστὸς καθ' ἑαυτὸν κύριος,
τοῦ τελωνείου Πειραιῶς ὑπάλληλος δραστήσιος,
τὴν τοῦ Βαρδάκου Ἐκκουστὴν ἡραβωνίσθη τώρα,
νύμφην τῶντι ξακουστὴν καὶ μὲ χαρίτων δῶρα.

Τοῦ Δημητράκοπούλου νέον βιβλίον 'ἔγχε,
παγκάλως τυπωμένον, αἱ «Δύο Διαθήκαι»,
μὲ σκέψεις ἀδρότατας καὶ χεῖμαρρον γυνῶν,
τὸν φίλον συγγραφέα κατ' ἐξοχὴν τιμῶν.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλακίπια πατριῶν,
ἄριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.